

Arrest

nr. 310 489 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 oktober 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een drieëntwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid die tot de vierde graad naar school gegaan is. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland op 11 november 2022 subsidiaire bescherming werd verleend. Echter blijkt uit het administratief dossier dat haar verblijfsvergunning vervallen is sinds 10 november 2023 (administratief dossier, map 7, landeninformatie, Antwoord Griekse autoriteiten d.d. 04/09/2023).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar zus een bedrag van 2500 euro naar haar opstuurde waarmee zij de smokkelaar betaalde om haar naar Engeland te brengen (NPO, p. 12). Dit betreft een grote som geld waarmee verzoekende partij, mocht zij dit niet gespenseerd hebben aan een reis naar Engeland, een zekere periode in Griekenland had kunnen overbruggen. Hieruit blijkt dat verzoekende partij in het verleden beroep kon doen op de genereuze financiële ondersteuning van haar zus. Aldus kan niet ingezien worden waarom zij bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep meer zou kunnen doen op deze financiële ondersteuning tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Des te meer aangezien haar zus ook reeds haar reis van Somalië naar Griekenland betaalde en dit opnieuw een groot bedrag van ongeveer 7000 euro bedroeg (NPO, p. 10).

De Raad wijst er verder op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus in Griekenland verbleven heeft. Zij verkreeg namelijk subsidiaire bescherming in november 2022, kon nog tot maart 2023 in het kamp verblijven en werd vervolgens door haar smokkelaar opgewacht aan de uitgang van het kamp, die haar beloofde om haar naar Engeland te brengen (NPO, p. 11-12). Dit betreft aldus zo'n kortstondige periode dat verzoekende partij niet dienstig kan aantonen dat zij een oprechte inspanning geleverd heeft om als begunstigde van internationale bescherming een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dergelijk kort verblijf van drie maanden conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband

bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoekende partij slechts drie maanden in Griekenland doorgebracht als begunstigde van internationale bescherming. Verzoekende partij verklaart bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud geen stappen ondernomen te hebben om zelf onderdak te zoeken toen haar gemeld werd dat zij het kamp zou moeten verlaten (NPO, p. 12). Vervolgens verklaart zij dit wel geprobeerd te hebben, maar dat niemand naar haar luisterde. Echter brengt zij geen bewijs bij dat aantoonst dat zij effectief stappen ondernomen zou hebben om huisvesting te vinden. Omtrent het zoeken naar werk stelt zij dat ze aan personen in het kamp gevraagd heeft wat zij kon doen om werk te vinden, maar dat er haar daar gezegd werd dat er geen werk te vinden is in Griekenland (NPO, p. 13). Verzoekende partij blijkt aldus geen ernstige pogingen ondernomen te hebben om op zoek te gaan naar werk of huisvesting. Zij heeft in het kader hiervan ook geen contact opgenomen met de Griekse instanties om te vragen haar hierbij te assisteren. Zij toont verder ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland. Met het loutere feit dat haar verteld werd dat zij zelf diende te betalen voor de medische zorgen die zij nodig had, toont verzoekende partij niet in concreto aan dat zij in zulke mate beperkt werd dat dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest (NPO, p. 13).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Het feit dat verzoekende partij in Griekenland gekend staat onder een andere naam en met deze gegevens internationale bescherming verkregen heeft, toont enkel aan dat zij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden door andere verklaringen af te leggen. Hieruit kan niet afgeleid worden dat zij bij een terugkeer naar Griekenland problemen zou ondervinden. Niets weerhoudt haar er immers van om in Griekenland gebruik te maken van de identiteit op basis waarvan zij daar internationale bescherming verkregen heeft. Bovendien blijkt uit algemene informatie dat het uitgeven van bijvoorbeeld een ADET gebeurt op basis van vingerafdrukken (RSA en PRO ASYL, "Beneficiaries of international protection in Greece", maart 2022, p. 7). Verzoekende partij werpt nog op dat dit een element is dat pas ter kennis van de verwerende partij gekomen is nadat het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft en dat zij aldus niet de kans heeft gekregen om hierover uitleg te verschaffen. Er kan echter niet ingezien worden welke bijkomende uitleg verzoekende partij hierover zou kunnen verschaffen, des te meer aangezien zij niet aantoonst dat het feit dat zij in België gebruik gemaakt heeft van een andere identiteit, haar problemen zal bezorgen bij een terugkeer naar Griekenland.

De verwijzing naar internationale rechtspraak alsook naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, van een Duitse rechtbank en voorgaande arresten van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1719 legt de eed af en tolkt Somalisch.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP is het niet eens met de analyse van 's Raads beschikking. Ze stelt dat het niet is omdat ze een 23-jarige jongeman zonder bijzondere kwetsbaarheid is dat ze zich staande kan houden in Griekenland. Ze heeft er slechts subsidiaire bescherming gekregen en haar documenten zijn verstreken sedert nov. '23, dus zal ze problemen ondervinden bij het hernieuwen van haar verstreken verblijfsvergunning. Ze zal in een vicieuze cirkel terechtkomen: geen papieren betekent geen onderdak, geen werk enz. De redenering dat ze eerder financiële hulp gekregen heeft van een zus en een oom uit Israël en een vriend uit Nederland om de boot te betalen om in Griekenland te geraken en nadien om in België te geraken, betekent geenszins dat de noodzakelijke en permanente steun die ze nodig heeft bij terugkeer naar Griekenland (tijd nodig om haar documenten te vernieuwen) nog vanuit die hoek kan (zo heeft haar zus haar eigen problemen en kan haar aldus niet gedurende 6 maanden of een jaar ondersteunen, idem voor de anderen) of zal komen. Een vriend kan een overtocht sponseren, doch dit is iets anders dan een permanente ondersteuning. Ze is het niet eens met de Raad: ondanks ze zelf geprobeerd heeft daar te overleven gedurende enkele maanden werd ze er helemaal aan haar lot overgelaten. De Raad heeft een onterechte verwachting mbt een degraderende Griekse situatie. Ze wijst bovendien op een latent en pertinent racisme waarmee geen rekening is gehouden. VzP voegt eraan toe dat ze vrij snel vertrokken is uit Griekenland omdat ze meteen na het krijgen van haar verblijfsdocumenten te horen kreeg dat deze maar geldig waren voor een jaar en ze dan teruggestuurd zou worden naar Somalië.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 maart 2024.

Verzoekende partij beperkt zich immers tot het louter herhalen van elementen, onder meer met betrekking tot haar Griekse documenten die sedert november 2023 verstreken zijn en dat zij problemen zal ondervinden bij het hernieuwen van haar verstreken verblijfsvergunning, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarover in voormelde beschikking als volgt werd geoordeeld:

“Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat haar zus een bedrag van 2500 euro naar haar opstuurde waarmee zij de smokkelaar betaalde om haar naar Engeland te brengen (NPO, p. 12). Dit betreft een grote som geld waarmee verzoekende partij, mocht zij dit niet gespenseerd hebben aan een reis naar Engeland, een zekere periode in Griekenland had kunnen overbruggen. Hieruit blijkt dat verzoekende partij in het verleden beroep kon doen op de genereuze financiële ondersteuning van haar zus. Aldus kan niet ingezien worden waarom zij bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep meer zou kunnen doen op deze financiële ondersteuning tijdens de periode die zij dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Des te meer aangezien haar zus ook reeds haar reis van Somalië naar Griekenland betaalde en dit opnieuw een groot bedrag van ongeveer 7000 euro bedroeg (NPO, p. 10).”

Verzoeker betoogt ter terechtzitting dienaangaande dat de steun die zij gekregen heeft vanwege haar zus of haar oom geenszins betekent dat de noodzakelijke en permanente steun, die ze nodig heeft bij terugkeer naar Griekenland, nog zal komen. Deze redenering kan echter niet gevolgd worden. De Raad ontkent niet dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Zowel in de bestreden beslissing als in de hoger geciteerde beschikking wordt immers impliciet verwezen naar de tijdelijke aard van de aan verzoekende partij verstrekte steun door te stellen dat deze steun noodzakelijk is om in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen. Hierbij wordt nergens aangegeven dat deze financiële steun permanent dient te zijn. De door verzoekende partij aangegeven bedragen die zij effectief ontvangen heeft vanwege haar familiale netwerk zijn echter voldoende om enkele maanden in Griekenland te overbruggen teneinde de verblijfsdocumenten in orde te krijgen. Zij kan derhalve haar sociale netwerk opnieuw aanspreken als het nodig is.

Verzoekende partij betoogt vervolgens ter terechtzitting dat zij ondanks geprobeerd te hebben gedurende enkele maanden te overleven in Griekenland zij er helemaal aan haar lot werd overgelaten. In dit verband verwijst de Raad naar de verklaringen van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij geen stappen heeft ondernomen om zelf onderdak te zoeken in Griekenland toen haar gemeld werd dat zij het kamp zou moeten verlaten (NPO, p. 12). Vervolgens verklaart verzoekende partij dit wel geprobeerd te hebben, maar dat niemand naar haar luisterde. Echter brengt zij geen bewijs bij dat aantoonde dat zij effectief stappen ondernomen zou hebben om huisvesting te vinden. Omtrent het zoeken naar werk stelt verzoekende partij dat ze aan personen in het kamp gevraagd heeft wat zij kon doen om werk te vinden, maar dat er haar daar gezegd werd dat er geen werk te vinden is in Griekenland (NPO, p. 13). Verzoekende partij blijkt aldus geen ernstige pogingen ondernomen te hebben om op zoek te gaan naar werk of huisvesting. Zij heeft in het kader hiervan ook geen contact opgenomen met de Griekse instanties om te vragen haar hierbij te assisteren. Zij toont verder ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde om toegang te krijgen tot de

gezondheidszorg in Griekenland. Bovendien dient in dit verband verwezen worden naar het feit dat verzoekende partij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus in Griekenland verbleven heeft. Zij verkreeg namelijk subsidiaire bescherming in november 2022, kon nog tot maart 2023 in het kamp verblijven en werd vervolgens door haar smokkelaar opgewacht aan de uitgang van het kamp, die haar beloofde om haar naar Engeland te brengen (NPO, p. 11-12). Dit betreft aldus zo'n kortstondige periode dat verzoekende partij niet dienstig kan aantonen dat zij een oprechte inspanning geleverd heeft om als begunstigde van internationale bescherming een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Verzoekende partij gaat met haar betoog echter geheel niet in op deze concrete vaststellingen, laat staan dat zij dienstige argumenten formuleert die hier afbreuk aan doen.

Wat betreft haar betoog inzake racisme in Griekenland merkt de Raad op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verzoekers betoog dat ze vrij snel vertrokken is uit Griekenland omdat ze meteen na het krijgen van haar verblijfsdocumenten te horen kreeg dat deze maar geldig waren voor een jaar en zij dan teruggestuurd zou worden naar Somalië is weinig ernstig en is niet gebaseerd op de objectieve informatie. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland subsidiaire bescherming werd toegekend en dat haar naar aanleiding hiervan een verblijfsvergunning werd afgeleverd die inmiddels verlopen is (AD, map 7, landeninformatie, Antwoord Griekse autoriteiten d.d. 04/09/2023). Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partij niet langer over subsidiaire bescherming in Griekenland geniet. Derhalve geniet verzoekende partij ingevolge de internationale bescherming die haar er werd verleend een specifieke en bijzondere bescherming tegen refoulement. Zo verzoekende partij het tegendeel beweert, laat zij na *in concreto* aan te tonen dat dit in haar specifieke situatie niet het geval zou zijn.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

De griffier,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS